

Nem feledkezik meg!

Lekció: Zsolt 44/Textus: Ézs 49,13-16

2024. május 12.

Istenem, legyen már vége! Mikor lesz végre vége a szenvedésnek? Már nem is emlékszem arra az időre, amikor ne lettem volna így megterhelve! Hát már sosem lesz könnyebb? Hol vagy, miért nem adsz enyhülést, miért nem vetsz véget ennek a gyötrelmeknek? Nem látod, mi történik? Vagy már nem is érdekel? Ismerősek ezek a sóhajok?

Elhagyott engem az Úr! –jajdul fel Sion, Izrael babiloni fogságban sínylődő népe. Vagy lehet, hogy már nem is jajdul, csak megtörtén nyöszörög... Isten gyengéd, szeretetteljes hangon válaszol neki: hát megfeledkezhet csecsemőjéről az anya...? Az anyám vagy, jobban számon tartalak mint bármely édesanya, aki a csecsemőjéről gondoskodik.

A helyreállt kapcsolatok ígéhirdetés sorozaton belül ma arról lesz szó, hogy Isten hogyan mutatkozik be az anya képen keresztül először a zsidó népnek majd rajtuk keresztül nekünk, mint egyháznak, gyülekezetnek, a gyülekezet tagjainak és rajtuk keresztül a minket körülvevő világnak. A mai ígéhirdetés fő üzenete az, hogy Isten nem feledkezik meg az Ő művéről, hogy visszaszeresse magához a tőle elfordult emberiséget. És nem feledkezik meg ennek a nagy műnek egyetlen résztvevőjéről sem.

I. Isten nem feledkezik meg Izraelről, a választott népéről.

A harmadik generáció él már a babiloni fogságban, Izrael földjétől távol. Alig néhányan élhetnek azok közül, akik még látták Salamon templomát, amit betöltött Isten dicsősége. Most ez a szentély romokban hever. Idegen kultúra, idegen istenek veszik őket körbe. Minden biztonnyal vannak, akik a megmaradásért erősen összezárnak és vannak, akik a boldogulásért beolvadnak a környezetbe. A babiloni birodalom stabilitása alaposan megpróbálhatta a hitüket, reménységüket. Mi marad így Isten népéből? Mi lesz Isten ígéreteivel? Ennyi volt? Hogy engedheti ezt Isten? Nem elég erős? Vagy egyszerűen csak nem számítanak már neki, elfeledkezett róluk?

A csüggedés közepette pedig a próféta ujjongásra hívja a világmindenséget, mert elkészült a szabadulás útja, Isten könyörül a népén! Konkrét jelei is vannak ennek: Círus perzsa király hódító hadjáratai elérték Babilont is. Már zajlik az a folyamat, aminek a végén hazamehetnek a foglyok és felépülhet Jeruzsálem. Isten munkában van, nem feledkezett meg az övéiről!

Hogy lehet, hogy ezt a nép nem látja? Mi akadályozza meg a dicsőítésben? „Elhagyott engem az Úr!”–mondja. A héber szövegben az Úr helyén Isten neve áll, ami azt jelenti: Vagyok! Ezzel tulajdonképpen azt mondja Sion: Elfelejtett az, aki maga az örök jelenlét! Micsoda ellentmondás, hát ez nem is lehetséges! Létezik, hogy ez nem tűnik fel nekik? Létezik, hogy néha nekünk sem tűnik fel?

Úgy tűnik, van az az állapot, amikor a fájdalomtól elvakulva nem látjuk, hol a helyünk az Istennel való kapcsolatban. A lélek legmélyén feszít a ki nem mondott kérdés: Istenem, ha minderről tudtál és hagytad, ki vagyok én neked? Számítok neked? És Sion megválaszolta magának a kérdést: elfeledkezett rólam az Úr... Testvérek, ha azt válaszoljuk, „elfeledkezett”, Isten helyett határozzuk meg magunkat. Ebből gyógyít az anya képén keresztül. Elhelyezi az Ő népét, megmutatja, hogy hogyan gondolkodik róla, milyen a kapcsolat közöttük. Szorosabb mint egy anya és kisgyermeke között! Én népem, ne gondold, hogy nem látlak, hogy elfeledkeztem rólad! Csodálatos és különleges helyet szánok neked a nagy tervemben! „Pogányok világosságává teszek, hogy eljusson szabadításom a föld határáig!” Mintha azt mondaná Isten: ugyan nem körülöttem forog a világ, de nem is vagy feláldozható, mert szeretlek. Emeld fel a tekinteted Izráél, s nézz körbe!

II. Isten nem feledkezik meg az Egyházzól, a Jézus Krisztus vérén megvásárolt népéről.

Izráélhez hasonlóan az **Egyház** is olyan nép, aki megtapasztalta, hogy Isten könyörült a nyomorultakon, hamarabb, mint azok látták, érezték volna. Isten úgy mutatta meg az irántunk való gondosviselő szeretetét, hogy Pál szavaival: „Jézus Krisztus már akkor meghalt értünk, amikor még bűnösök voltunk.” Nem mi emlékeztettük Őt, hanem Ő nem feledkezett meg rólunk. Izráél szabadulástörténetei Isten minden feletti hatalmát magasztalják. Ebbe a dicsőítésbe kapcsolódunk be, amikor Isten Egyházaiként arról tanúskodunk évszázadokon keresztül, hogy Krisztus kiszabadított minket a bűneink, az Istentől elfordult életünk fogságából és szabadságot adott. Isten anyai gondoskodásában, törődésében élve erősödik és formálódik Hozzá hasonlóvá az Egyház.

Erre válaszul küldetése munkálkodni Isten szabadító művében úgy, hogy kiábrázolja, közel hozza Isten könyörülő, mindig számontartó, szeretettel hordozó anyai vonását. „Istent soha senki nem látta: ha szeretjük egymást, Isten lakik bennünk és az ő szeretete lett teljessé bennünk.” 1 Jn 4, 12

Ebbe a küldetésbe hív minket a mi Urunk Gazdagréti Református **Gyülekezetként**, a nagy Egyház egy kis darabjaként, a 21. századi Magyarországon. Nem a nagyszerűségünk miatt, hanem azért, mert rólunk sem feledkezik meg. A gyermekeként hordoz és gondoskodik rólunk napról napra, költségvetésről költségvetésre, szolgáloról szolgálóra, lekipásztorról lekipásztorra, presbiterről presbiterre... és sorolhatnám még. Felnőtt gyermekként kell keresnünk az Ő vezetését, hogy felelősen éljünk, de ne úgy, mint akiről megfeledkeztek. Az Ő arcára formálódva egyszerre hív minket a gyermeki ráhagyatkozásra és a felelősség-vállalásra, mert „Isten országa közöttetek van”. Az ország/uralom és a gyülekezet szavak a görögben egyaránt nőneműek. Milyen női, anyai vonásai vannak a gyülekezetünknek? Megvalósul a teljes befogadás, a hordozás, a gondoskodás, a számontartás minden tag felé? Van olyan, aki azért nincs most itt közöttünk, mert nem tartotta meg a hálót? Tovább megyek: az Isten gondoskodásából táplálkozó gyülekezet a gyógyulás terévé kell, váljon azok számára, akik korábban megtapasztalták esetleg azt, hogy megfeledkezett róluk a saját anyjuk. Azok számára, akik elutasítottaságot tapasztaltak meg akkor, amikor kiszolgáltatottak voltak

és befogadásra, törődésre lett volna szükségük. Isten országában közöttünk gyógyító találkozások születhetnek...

Ezt hallani egyszerre lehet felemelő és megterhelő érzés is. Felemelő, mert egy fantasztikus perspektívát ad gyülekezetként. Ugyanakkor megterhelő, amikor a szívünkbe nézve azzal kell szembesülnünk, hogy ugyan óriási szabadság és békesség lenne teljesen Istenre hagyatkozni, de mégsem megy teljesen. És ugyan fejben megvan, hogy Jézus a felebarát szeretetére és megbocsátásra hív, de a szívünk makacsabb annál, hogy ez megtörténjen. Ha tudjuk is, hogy milyen életre hívtunk, lehetnek olyan mély beidegződések, sebek, amik megakadályoznak benne.

„A tenyerembe véstelek be, szüntelenül előttem vannak falaid.” Látom az alaprajzodat, hogy mi voltál hajdanán és látom a romjaidat is. Látom a kifosztottságodat, nem feledkeztem meg rólad. Hogyan is lehetne a tenyéren lévő sebről megfeledkezni? -biztosítja az Ige Izraelt és az Egyház minden egységét és tagját egyaránt. Lehet, hogy ez itt képi beszéd. Lehet, hogy emiatt elsuhansz afőlött, hogy milyen mélységesen, önfeláldozóan szeret az Isten. De szeretném a szívedre helyezni azt, hogy Isten valóban a tenyerébe vésett minket és aztán megmutatta a kételkedő Tamásnak: „nézd meg a kezeimet” – mondta Jézus. „Lásd és érintsd meg és ne légy hitetlen, hanem hívő!” Jézus Krisztus az Atya mellett van most és a kezén ott van annak a szögnek a sebe, amivel keresztre feszítették, hogy meghaljon helyettünk. A mi teljes történetünk, ahogy vétettek ellenünk, és ahogy mi vétettünk mások ellen bele van vésve az ő tenyerébe. Az Ő szeretete az, ami az életünk egyre több pontját megrengeti és képessé tesz arra, Isten gyermekeiként éljünk.

III. Isten nem feledkezik meg a róla megfeledkezett világról.

Nincsen olyan, hogy „Isten háta mögött”. Az Ő gondviselése az egész földre kiterjed. Szövetséget kötött Noéval és minden leszármazottjával, hogy „Amíg csak föld lesz, nem szűnik meg a vetés és az aratás, a hideg és a meleg, a nyár és a tél, a nappal és az éjszaka.” 1 Móz 8, 22. Ennek a szövetségnek az élvezője vagy, nem vagy kívül Isten hatalmán, megfeledkezhetsz Róla, de Ő nem teszi. Távol tarthatod magad a szeretetétől, de bármerre mész, mégis körbevesznek az ajándékai.

Ha ezek az igazságok távol vannak tőled még tőled, ha dühös/ csüggedt vagy mert nem érted, hogy engedhetett meg valamit az életedben az, akinek pedig minden felett hatalma van és emiatt inkább elzárkóznál, kérek, ne tedd! Jézus Krisztus el tudja hordozni a fájdalmadat, a dühödöt, a csalódottságodat és azt is, ha teljesen elhagyottnak érzed magad. Ő az egyetlen, aki valóban megtapasztalta azt, hogy elhagyja Isten, ott, a kereszten, a mi büntetésedet is viselve, hogy neked már soha ne kelljen megtapasztalni az Isten nélküliség magányát.

„A tenyerembe véstelek be.”

Ámen!

(Hábel-Szabó Réka)